

at denne Sags anden Behandling skal gaa videre, uden at jeg giver en Forklaring paa, hvorledes jeg stemmer i denne Sag. Jeg gør det efter min bedste Overbevisning, med fuld Følelse af mit Ansvar, som baade det ærede Medlem og de andre ærede Medlemmer.

Vi maa jo erindre, at denne Sag er kommen til os med en Tynge fra Fortiden, der trykker os allesammen. Denne Tynge burde ikke trykke os, men den har virket under hele den Række af Forhandlinger, der ere førte i Folketinget, og den er ogsaa ført med herop. Den har ført med sig, at man i Stedet for at sige, som det ærede Medlem siger: Forsvar dit Land, maatte se at finde Veje til at komme bort fra den Modstand, der hidtil har været mod Fæstningen. Og saa finder man paa at stille dette op: Vi skulle kun forsvare vor Neutralitet. Man finder ogsaa paa, hvad der gør mig ondt at skulle sige, at regne ud, at hvis vi gøre det paa den Maade, saa vende vi os mod den Nation, og hvis vi gøre det paa en anden Maade, saa vende vi os mod den Nation. Finesser! Finesser, som efter min Mening ikke spille nogen stor Rolle, men som kalde frem her i Salen Udtalelser om, hvorledes Stormagterne se paa vore smaa Forhold, Udtalelser, som jeg ikke tror er af stor Betydning. Man skulde i Stedet for at sige: Forsvar din Neutralitet, pas paa, at den ikke krænkes, sige: Nu gælder det, uafhængigt af, hvad Fortiden har ført os ind i af politiske Vanskeligheder, hvorledes skal du forsvare dit Land. Hvis vi havde taget det saaledes, vilde de fleste have sagt: Det er ikke nok at lave en nogenlunde god Forsvarsordning til Søs, vi maa ogsaa have en ordentlig Landbefæstning. Saaledes tror jeg Stillingen havde været. Og jeg tror, at naar Aar gaa hen — og der behøver ikke at gaa mange — og Fortidens Tryk mere og mere forsvinder, vilde de Folk, der til den Tid raade, komme til at se paa Sagen paa samme Maade som det ærede 7de kongevalgte Medlem og jeg. Jeg tror det. Men hvis jeg tager fejl, hvis det er saa, at man om 7—10 Aar i Lovgivningsmagten siger: Nej, vi staa ved dette: ingen videre Udvikling af Københavns Landbefæstning — velan, saa er det det afgørende. Vi kunne ikke her i Salen rokke ved Lovgivningsmagtens Afgørelse og stille vor Villie i Stedet for Lovgivningsmagtens. Hvor kunne vi gøre det?

Det er dette Hensyn til, hvad jeg kan føre igennem overfor Lovgivningsmagten, der gør, at jeg nu, trods det, at det gør

mig ondt, bliver staaende ved det Trin, jeg kan naa i Øjeblikket, og ikke forlanger at gaa videre. Jeg vil udtrykke det saaledes, at hvis man havde sagt til mig: nu drejer det sig om at stemme for de ca. 9 Mill. Kroner, som kyndige Mænd sige høre til for at forsvare dit Land og Hovedstad ordentlig, saa havde jeg været i den største Forlegenhed, om jeg turde stemme imod det. De Herrer, som ere enige med mig heri, have jo vist, at de tage det samme Hensyn, som jeg tager i videre Grad, til, hvad der kan naas, naar de nu gaa ned til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det letter min Stilling til denne Sag, at ogsaa de Mænd, som af varm Interesse for Sagen gerne vilde gaa til mere, sige: vi tør ikke stille Forslag derom.

Saaledes staar det, saaledes er Stillingen. Jeg kan forstaa, at der er Mænd i denne Sag, der sige: vi ville ikke have vort Lands Militærvæsen ordnet paa den og den Maade. Jeg kan overhovedet forstaa, at radikale og socialistiske Politikere sige: Nej, det hele er haabløst, Tiderne ere nu anderledes, vi skulle ikke gribe Sagen an paa den Maade. Men jeg kan ikke forstaa, at enten Højre eller Venstre eller andre sige: vi gaa med til at forsvare vort Land, men vi ville ikke gøre det paa fuldt gennemført Maade. Og jeg tror, der vil komme en Tid — jeg haaber det — da ogsaa Venstrepolitikere og Venstrebefolkningen — thi ogsaa den er i Øjeblikket langt tilbage med Hensyn til, hvorvidt den skal gaa — ville sige: dette maa vi tage paa en anden og bedre Maade.

Naar jeg nu trods dette mit Syn agter at stemme mod Forslaget om de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., er det, fordi jeg føler mig forvisset om, at om vi end vedtog det her med nogenlunde Flertal, saa vilde Sagen, naar den kom ned i Folketinget, blive slaaet i sønder og Stykker paa det Forslag, og det vil jeg ikke være med til. Hvad kan det nytte at stille det Forslag op, stemme for det og faa det vedtaget her, naar det falder i det andet Ting? Det er det, der er mit Motiv til at tilraade dem af os, som ere forsvarsvenlige: lad os i Øjeblikket stryge det. Jeg siger til det ærede Medlem, som jeg gentagne Gange har vendt mig til (Estrup): læg dog Mærke til, at der er sket det store Fremskridt fra hans Tid, at man ikke gaar til at slaa Fæstningen ned i 1909, men lader den ligge til 1922. Det er noget, der er naaet, og som det ærede Medlem kunde tage sig til Indtægt, saaledes at han kunde sige overfor mig og